

disminuït físic

cases, quan no es poden traslladar. Es té molt contacte amb els pares i mestres. També hi ha qui els fa plàstica i més endavant faran sortides.

D'alumnes en tenen actualment uns nou de fixes. Van a escoles normals i després de 6 a 9 de la tarda tenen unes hores de reeducació.

En Josep Maria s'encarrega de fer l'estudi individual, per després fer una sèrie de recomanacions tant als educadors del centre, mestres escolars, com als propis pares. Una teràpia a nivell personal, relacionada amb la família. L'educador s'encarrega de fer una reeducació del nen. Molts problemes de comprensió.

ELS INICIS, AQUÍ

Van començar fa uns sis anys amb xicotets joves que estudiaven. Donaven classes particulars i crearen una espècie de centre d'esplai. Feien sortides. Reconeixen que en el seu inici feien una mica de guarderia, amb esperit paternal.

Es va intentar fer una taula rodona —fa dos anys— de mestres. Hi col·laboraren les assistents socials.

Féren una campanya per tal de sensibilitzar la població: «Si en coneixeu algun (minusvàlid o malalt de llarga convalescència) digueu-ho en veu alta, perquè el silenci ens margina cada vegada més. Solament som disminuïts físics». Només els varen comunicar un sol cas.

Els resultats de la integració han estat des d'incorporar alumnes a escoles o buscar treball, donar classes particulars, adquirir material ortopèdic, cadires de rodes... Porten alumnes al gimnàs. D'altres a recuperació a Bar-

celona. Poques persones. Pocs alumnes, però encara no han parat.

EL DISMINUÏT FÍSIC I MALALTS DE LLARGA CONVALESCÈNCIA

Realment aquí a Granollers hi manca aquest treball d'ajuda a unes persones, que per un accident o una deficiència física es troben amb problemes. Cal que trobin en la societat el seu lloc, que s'integrin. Que no se'ls tracti per caritat. Tenen dret a l'amor i al respecte. No han d'estar marginats. Cal un Centre —amb totes les de la llei—. Però abans cal un moviment ciutadà de col·laboració. Hem indicat diverses maneres. Però n'hi ha moltes més. Una, podria ser que si sabeu d'alguna persona que es trobi en situacions semblants els informeu d'aquest moviment.

UNA NOVA ACTITUD

Aquest any han tirat enrera. Han volgut trepitjar sobre segur. Han volgut recolzar-se en la ciència. Tenen esperances. Quan hi hagi mitjans... Ara, però estan limitats. Si a les escoles tenen infants amb problemes els agrairien que entressin en contacte. Tenen problemes de subsistència, però, segueixen endavant. Saben que tard o d'hora aquest treball tindrà consistència. Obren les portes.

No els fa vergonya de demanar. Si hi voleu col·laborar ja ens han dit on els trobareu.

Hi haurà algun partit que els inclourà en la seva campanya? Cal un toc d'atenció. Tant de bo que en aquesta campanya electoralista prenguéssim consciència d'aquestes i d'altres realitats.

Josep Maria Farnés

6 anys d'activitats a casa nostra

En una reunió realitzada el setembre de 1973 a Barcelona es parlà de la necessitat que a Granollers es munti un centre d'Auxilia.

Del setembre al gener es busquen col·laboradors. Es posen anuncis i es pengen pòsters. Al gener ja hi ha un grup bastant nombrós i aquesta entitat comença a funcionar. No disposen encara de local propi i les reunions es fan a l'aixopluc de la Parròquia. A mig curs els cedeixen una casa al carrer Ricoma. Una casa senzilla de planta baixa. S'adiciona i quan acaben el curs han pogut donar a l'abast a vint alumnes. L'activitat que portaven a terme eren classes durant el temps lliure, i també treballs manuals. A la inauguració hi havia assistit Madame Deffontainer —fundadora d'Auxilia a Espanya.

Quan comença el curs 74-75 els col·laboradors són més de trenta. Com que disposen de local poden organitzar millor les classes. Estan animats. Fan moltes activitats no escolars. La típica castanyada. Una excursió per tal de recollir material per a muntar el pessebre. Una festa de Nadal al Centre.

Al gener es celebra una Festival Folk en benefici d'Auxilia. Segueix una excursió a Cànoves i una altra a Palou. Al maig fan una excursió a Arenys.

En començar el curs 75-76 tenen menys alumnes. En tenen dos als quals els han trobat treball. Altres dos entren en escoles normals, encara que segueixen donant-los ajudes. Un altre a escola professional. Els col·laboradors també són menys. Quinze en total. Es traslladen a la Plaça de l'Església. El nou local és més ampli i més ben dotat. Com a inconvenient està situat en un tercer pis. Les classes continuen, però amb dificultats. Falta personal. Sobretot especialitzat. Auxilia passa en aquells moments una autèntica crisi.

En iniciar-se el curs 76-77, la manca de personal que vulgui ajudar-los és gran i es veuen en la necessitat de posar anuncis. Apareixen noves persones interessades amb la problemàtica del minusvàlid i la seva integració en la societat. Però es refreden. Comencen el curs amb pocs professors. Al desembre canvien de local. L'actual situat al carrer del Sol. És ampli, situat a la planta baixa.

L'actual curs 78-79 està ple d'esperances. Tenen grans projectes. Compten amb un psicòleg, professors i col·laboradors.